

undersøge og afgøre årsagen til invaliditeten.

Det findes derfor ikke kritisabelt, at administrationen har fastsat en tjene-

stemands alderspension i overensstemmelse med vedtægtens artikel 78, stk. 3, når den pågældende ikke havde krævet at få fastslået, at hans invaliditet skyldtes en erhvervssygdom, jf. samme artikels stk. 2.

I sag 257/81

K., forhenværende ekspeditionssekretær ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, Rixensart, Belgien, ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Janine Biver,

sagsøger,

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved advokat R. O. Dalcq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Douglas Fontein, direktør for den juridiske tjeneste ved Den europæiske Investeringsbank,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelsen af 13. juli 1981 fra Rådets generalsekretær, hvorefter sagsøgerens tilfælde ikke omfattes af artikel 78, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber,

har

DOMSTOLEN (Tredje afdeling)

sammensat af afdelingsformanden U. Everling, dommerne P. Pescatore og Y. Galmot,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Ved afgørelse af 8. november 1973 blev K. med virkning fra 1. november 1973 udnævnt til ekspeditionssekretær i lønklasse A 5 ved Rådet for De europæiske Fællesskaber.

I 1977 indtrådte der en forværring i hans helbredstilstand, og han blev underkastet lægebehandling af forskellig art, herunder neurologisk behandling og kirurgiske indgreb.

Da K.'s sygeorlov i tiden mellem den 10. januar 1977 og den 11. januar 1980 androg 393,5 dage, besluttede Rådet den 17. januar 1980 at bringe vedtægtens artikel 59 i anvendelse, hvis stk. 1, 4. afsnit, bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden kan for den tjenestemand, hvis sygeorlov overstiger 12 måneder inden for en periode af tre år, henvise sagen til invaliditetsudvalget.«

Invaliditetsudvalget, der herefter blev nedsat, konstaterede den 24. oktober 1980 efter en gennemgang af sygejournalen og en neurologisk specialundersøgelse, at »hr. K. er ramt af en varig invaliditet, der må anses som fuldstændig, og som gør ham ude af stand til at varetage opgaver i en stilling inden for hans stillingsgruppe.«

Følgelig besluttede Rådets generalsekretær den 28. november 1980 at pensionere ham med virkning fra den 1. december 1980 og tilkendte ham invalidpension i medfør af vedtægtens artikel 53 og artiklerne 13 og 14 i bilag VIII til vedtægten. Afgørelsen blev meddelt ham samme dag.

Den 10. februar 1981 indbragte K. i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen af 28. november 1980. Heri krævede han, at pensionen blev fastsat til 70 % af hans grundløn i medfør af vedtægtens artikel 78, stk. 2, idet han hævdede, at det var i forbindelse med udøvelsen af tjenesten, at de vanskeligheder brød frem, der førte til anerkendelsen af hans invaliditet. Vedtægtens artikel 78, stk. 2, har følgende ordlyd.

»Når invaliditeten skyldes en ulykke under udøvelsen eller i forbindelse med udøvelsen af tjenesten, erhvervs sygdom eller en opofrende handling i offentlig interesse, eller, at tjenestemanden har sat sit liv på spil for at redde menneskeliv, udgør invalidpensionen 70 % af tjenestemandens grundløn.«

Den 13. juli 1981 afviste generalsekretæren for Rådet klagen med den begrundelse, at »invaliditetsudvalget ikke har fundet, at Deres totale og varige invaliditet skyldes en erhvervs sygdom, hvorfor Deres pension skal fastsættes efter artikel 78, stk. 3, i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber«. Det hedder i denne bestemmelse, at når invaliditeten har andre årsager end de, der er nævnt i artikel 78, stk. 2, »svarer invalidepensionen til den alderspension, som tjenestemanden ville være berettiget til ved det fyldte 65. år, hvis han var forblevet i tjenesten indtil denne alder«.

Denne af K. anlagte sag, der er registreret på Domstolens justitskontor den 21. september 1981, er rettet mod afgørelsen i klagesagen, der blev meddelt ham den 13. juli 1981.

Stillet over for dette søgsmål og for hurtigt at finde en løsning uden at afvente udfaldet af retssagen indbragte Rådet derefter på ny sagen for invaliditetsudvalget for at fjerne usikkerhedsmomenter af lægelig art. Ved to erklæringer af henholdsvis 21. december 1981 og 25. januar 1982, tilkendegav udvalget som sin opfattelse, at der på den ene side bestod et årsags- og virkningsforhold mellem sagsøgerens arbejde (eller arbejdsvilkår) og forværringen i hans helbredstilstand, men at hans invaliditet på den anden side ikke skyldtes en erhvervs sygdom.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen, tredje afdeling, besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Afgørelsen af 13. juli 1981 fra Rådets generalsekretær, hvorefter sagsøgerens tilfælde ikke omfattes af artikel 78, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises; subsidiært: frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *Formaliteten*

Rådet har erkendt, at alle frister for sagsbehandlingen er blevet overholdt, men har gjort gældende, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence, fordi han ikke gennem den fastsatte fremgangsmåde har påvist, at der foreligger en erhvervs sygdom.

I medfør af Ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber skal tjenestemanden udfærdige en anmeldelse om sygdommen til administrationen i den institution, som han tilhører, »inden for en rimelig frist regnet fra sygdommens udbrud eller datoen for den første lægelige konstatering heraf«, selv om »den påståede erhvervs sygdom kommer til udbrud efter hans endelige udtræden af tjenesten«. I så fald iværksætter administrationen en undersøgelse, hvorunder den indhenter

udtalelse fra én eller flere læger (artikel 17). På dette grundlag udfærdiger ansættelsesmyndigheden et udkast til afgørelse, der meddeles den pågældende, ledsaget af de konklusioner, som er afgivet af den eller de læger, der har været konsulteret. Den pågældende kan så inden for en frist af 60 dage anmode om, at et ad hoc-lægeudvalg afgiver udtalelse (artikel 21). Da denne fremgangsmåde ikke er fulgt i nærværende sag, kan sagsøgeren ikke påberåbe sig en »erhvervs sygdom«.

Rådet har anført, at bestemmelserne om henholdsvis erhvervs sygdomme og invalidepension adskiller sig fra hinanden, både hvad betingelser og retsvirkninger angår. Efter de første har tjenestemanden ret til en fast godtgørelse, dersom sygdommen opfylder kravene til en »erhvervs sygdom« og medfører en varig uarbejdsdygtighed, der enten er delvis eller total. Derimod suspenderes tjenestemanden efter invalidepensionsordningen og får ret til en invalidepension, dersom sygdommen — hvad enten denne har karakter af en erhvervs sygdom eller ikke — medfører en varig invaliditet, der må anses for fuldstændig, og som medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i stillingsgruppen. Desuden gælder det, at mens det efter invalidepensionsordningen er institutionen, der ex officio fastslår, at tjenestemanden er ude af stand til at gøre tjeneste, påhviler initiativet efter ordningen for erhvervs sygdomme tjenestemanden, der selv skal give oplysning om sygdommens karakter af en erhvervs sygdom. Følgelig forudsætter anvendelsen af vedtægtens artikel 78, stk. 2, at det på forhånd efter begæring af tjenestemanden er fastslået, at der foreligger en erhvervs sygdom, hvilket kun kan ske efter den procedure, der er fastsat ved førnævnte ordning, altså ved, at sagen forelægges et ad hoc-lægeudvalg, der er forskelligt fra invaliditetsudvalget.

Sagsøgeren har i replikken bestridt Rådets opfattelse, hvorefter han ikke forskriftsmæssigt har godtgjort, at der foreligger en erhvervs sygdom.

Den procedure, der skal anvendes for at få tillagt godtgørelse for erhvervs sygdom efter vedtægtens artikel 73, og den, der skal anvendes for at få tillagt invalidepension, især på grund af erhvervs sygdom efter vedtægtens artikel 78, er nemlig forskellige og uafhængige af hinanden, således som Domstolen har fastslået det i dommen af 15. januar 1981 (B. mod Parlamentet, sag 731/79, Sml. 1981, s. 107). Det følger heraf, at man ikke kan lade adgangen til invalidepension i anledning af erhvervs sygdom efter artikel 78, stk. 2, være omfattet af reglerne, om den procedure, der er fastsat for at få tillagt erstatning for erhvervs sygdom efter artikel 73.

2. Realiteten

Efter *sagsøgerens* opfattelse må to spørgsmål besvares, nemlig for det første spørgsmålet om, hvorvidt de psykiske vanskeligheder, der har medført hans varige og totale invaliditet, retligt kan anses som en erhvervs sygdom. Dersom spørgsmålet må besvares bekræftende, må der, for det andet, spørges, om der består en årsagssammenhæng, der retligt er tilstrækkelig godtgjort, mellem de psykiske vanskeligheder og den forfølgelse, som han har været udsat for under varetagelsen af sine arbejdsopgaver ved Rådet. De to spørgsmål må besvares bekræftende.

Angående det første spørgsmål hviler artikel 3 i Ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber på en blandet ordning om anerkendelse af erhvervssygdomme, idet den nemlig ikke alene anser sygdomme, der er opført i den »europæiske liste over erhvervssygdomme«, som erhvervssygdomme, men også enhver anden sygdom eller forværring af en bestående sygdom, »når det er tilstrækkeligt godtgjort, at den er opstået under eller i forbindelse med tjenesten ved Fællesskaberne«. Det sidste led dækker tillige skader af psykisk art.

Vedrørende det andet spørgsmål må det anerkendes, at sagsøgerens neurotiske vanskeligheder er opstået i forbindelse med tjenesten ved Rådet og derfor må anses for at være en erhvervssygdom efter vedtægtens artikel 78, stk. 2. Sagsøgeren har herved hævdet, at han gennem årene har været udsat for en række chikaner fra administrationens side, herunder trusler, dels om at blive overflyttet til Kontoret for officielle Publikationer i Luxembourg, dels om en ugunstig bedømmelse. Disse forhold har medført en gradvis forværring af hans psykiske ligevægt. Det fremgår bl.a. af invaliditetsudvalgets erklæring, at arbejdsklimaet og især sagsøgerens forhold til de overordnede, er den direkte og egentlige årsag til, at de neurotiske vanskeligheder er brudt frem, der gradvis har ført til sagsøgerens invaliditet.

Rådet har i svarskriftet anført, at en erhvervssygdom kun foreligger, når det fremgår af udtalelserne fra ad hoc-lægeudvalget, således som Domstolen har

anerkendt det i sin dom af 13. juli 1972 (Vellozzi, sag 29/71, Sml. 1972, s. 133). Desuden kan Domstolen på dette område alene foretage en kontrol af, at proceduren har været forskriftsmæssig, men kan ikke undersøge de spørgsmål, der er af rent lægelig art. Endelig gælder det, at selv om man antager, at de faktiske omstændigheder, der påberåbes af sagsøgeren, foreligger — hvilket Rådet bestrider — fremgår det ikke heraf, at hans bestående sygdom er blevet forværret under udøvelsen af opgaverne i Fællesskabernes tjeneste, og at denne forværring er opstået under udøvelsen eller i forbindelse med udøvelsen heraf. Det er ikke tilstrækkeligt, at udøvelsen af arbejdet blot udgør en faktor, der sammen med andre bidrager til forværringen, idet denne risiko er en del af erhvervsrisikoen for enhver tjenestemand.

Sagsøgeren har i replikken anført, at der må sondres mellem det lægelige aspekt og det retlige aspekt ved en erhvervssygdom. Invaliditetsudvalget, der to gange er blevet forelagt sagen for at udtale sig om, hvorvidt der foreligger en erhvervssygdom som årsag til invaliditeten, har anerkendt, at de nødvendige betingelser for en sådan sygdom er opfyldt, idet udvalget har fundet, at der foreligger et årsags- og virkningsforhold mellem sagsøgerens arbejde (eller arbejdsvilkår) og forværringen af hans tilstand. Når udvalget efter sin tredje behandling af sagen i erklæringen af 25. januar 1982 udtalte, at invaliditeten ikke skyldes en erhvervssygdom, støttes resultatet ikke på lægelige betragtninger, men på juridiske fortolkningsbetragtninger, idet udvalget fejlagtigt fandt, at det ikke kunne foretage nogen fravigelse i forhold til de sygdomme, der er opført på modellisten. Sagsøgeren har under alle omstændigheder hævdet, at arbejds-

miljøet og -vilkårene i Fællesskabernes tjeneste har været de eneste faktorer, der har medført en forværring i hans tilstand.

Rådet har i duplikken anført, at det ikke tilkommer parterne at træde i stedet for det lægeudvalg, der er hjemlet ved Ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber.

Rådet har herved gjort gældende, at invaliditetsudvalget ikke var kompetent til at udtale sig om, hvorvidt der forelå en erhvervs sygdom. Da det efter sagens anlæg på ny fik sagen forelagt af Rådet, var dets eneste opgave uformelt at give Rådet en redegørelse for, om sagsøgerens påstande med hensyn til årsags- og virkningssammenhængen mellem hans arbejdet (eller arbejdsvilkår) og forværringen i hans tilstand forekom sandsynlige. Rådet har under alle omstændigheder bestridt, at invaliditetsudvalget har anerkendt, at de nødvendige betingelser for en erhvervs sygdom foreligger.

Retligt er det Rådets opfattelse, at det, for at man kan tale om en erhvervs sygdom, ikke alene er nødvendigt, at sygdommen er indtrådt under eller som følge af udøvelsen af opgaverne i Fællesskabernes tjeneste, men tillige, at udøvelsen af disse opgaver udgør den væsentlige eller fremherskende årsag, dvs. er den nødvendige betingelse for sygdommens frembrud eller forværring. I nærværende sag skyldes den ugunstige udvikling i sagsøgerens patologiske prædisposition ikke arbejdsmiljøet, men snarere vanskeligheder i hans forhold til andre menesker.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 21. oktober 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. november 1982.

Præmisser

- 1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 21. september 1981, har K., forhenværende ekspeditionssektretær ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af afgørelse af 13. juli 1981 fra Rådets generalsektretær, hvorefter sagsøgerens tilfælde ikke omfattes af artikel 78, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber. I medfør af denne bestemmelse udgør invalidepensionen for en tjenestemand, der er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og som medfører, at den pågældende er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe, 70 % af tjenstemandens grundløn, bl.a. i det tilfælde, hvor invaliditeten skyldes en erhvervs sygdom.

- 2 Sagsøgeren, der pr. november 1973 blev ansat om ekspeditionssekretær i lønklasse A 5 ved Rådet, blev efter 1977 underkastet lægebehandling af forskellig art, herunder neurologisk behandling og kirurgiske indgreb. Da han i tiden fra den 10. januar 1977 til den 11. januar 1980 havde haft sygeorlov i 393,5 dage, besluttede Rådet den 17. januar 1980 at forelægge sagen for invaliditetsudvalget i medfør af vedtægtens artikel 59, stk. 1, 4. afsnit.
- 3 Efter en gennemgang af sygejournalen og en undersøgelse ved en speciallæge i neurologi fandt invaliditetsudvalget den 24. oktober 1980, at sagsøgeren var »ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at han er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe«.
- 4 Sagsøgeren blev ved afgørelse af 28. november 1980 fra Rådets generalsekretær pensioneret med virkning fra den 1. december 1980 efter vedtægtens artikel 53.
- 5 Den 10. februar 1981 indbragte sagsøgeren i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage. Heri krævede han, at pensionen blev fastsat til 70 % af hans grundløn i medfør af vedtægtens artikel 78, stk. 2, idet han hævdede, at det var i forbindelse med udøvelsen af tjenesten, at de vanskeligheder brød frem, der førte til anerkendelsen af hans invaliditet.
- 6 Denne klage blev afvist ved den anfægtede afgørelse af 13. juli 1981 med den begrundelse, at invaliditetsudvalget ikke havde fundet, at sagsøgerens vedvarende og fuldstændige invaliditet skyldtes en erhvervssygdom, og at invalidepensionen følgelig var blevet fastsat i medfør af vedtægtens artikel 78, stk. 3. Heri bestemmes, at når invaliditeten har andre årsager end de, der er nævnt i samme artikels stk. 2, svarer invalidepensionen til den alderspension, som tjenestemanden ville være berettiget til ved det fyldte 65. år, hvis han var forblevet i tjenesten indtil denne alder.
- 7 Stillet over for nærværende søgsmål og for at finde en hurtig løsning indbragte Rådet sagen for invaliditetsudvalget, hvilket skete to gange. I erklæring nr. to, dateret den 21. december 1981, tilkendegav udvalget som

sin opfattelse, at der bestod et årsags- og virkningsforhold mellem arbejdet eller arbejdsvilkårene og forværringen i sagsøgerens helbredstilstand, men at hans invaliditet ikke skyldtes en erhvervssygdom.

- 8 Den tredje erklæring, dateret den 25. januar 1982, afslører imidlertid en meningsforskel mellem lægerne. Medens to medlemmer af udvalget fandt, at sagsøgerens invaliditet ikke skyldtes en erhvervssygdom, fastslog den tredje, at sagsøgerens ikke var ramt af en erhvervssygdom, der er optaget på den liste over erhvervssygdomme, for hvilke der ydes erstatning (modelliste 503). Det fremgår endvidere af sagens akter, at denne sidste erklæring blev udfærdiget i to versioner, og at de tre læger enstemmigt i den første version — ligeledes underskrevet den 25. januar 1982, men derpå trukket tilbage — anerkendte, at på trods af den sammenhæng, der bestod mellem sagsøgerens arbejdsvilkår og forværringen i hans tilstand, skyldtes invaliditeten ikke en erhvervssygdom, der var opført i førnævnte liste over erhvervssygdomme.
- 9 Rådet har i første række gjort gældende, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence, fordi han ikke på forskriftsmæssig måde har påvist, at der foreligger en erhvervssygdom i overensstemmelse med Ordning om dækningen af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber. Ifølge denne ordning skal tjenestemanden udfærdige anmeldelse til institutionen om sygdommen inden en rimelig frist regnet fra dennes udbrud eller datoen for den første lægelige konstatering heraf. Institutionen iværksætter herefter en lægelig undersøgelse og fremsender et udkast til afgørelse til den pågældende, der derefter har adgang til at anmode om en udtalelse fra et ad hoc-lægeudvalg.
- 10 Rådets indsigelse må forkastes, idet førnævnte dækningsordning ikke er relevant i nærværende sag. Ordningen blev nemlig indført for at gennemføre vedtægtens artikel 73 vedrørende tjenestemandens dækning imod risikoen for erhvervssygdom og ulykke, medens nærværende sag er anlagt efter vedtægtens artikel 78 vedrørende invalidepension, der er en del af den pensionsordning, der reguleres ved vedtægtens afsnit V, kapitel 3 («pensioner»). Som Domstolen har fastslået det i dommen af 15. januar 1981 (B. mod Parlamentet, sag 731/79, Sml. 1981, s. 107), fremgår det af en sammenligning mellem vedtægtens artikler 73 og 78, at ydelserne i henhold til de to

ordninger er af forskellig art og indbyrdes uafhængige. Denne opfattelse bekræftes af artikel 25 i dækningsordningen, der bestemmer, at det forhold, at en vedvarende invaliditet i medfør af ordningen er anerkendt, »på ingen måde [foregriber] anvendelsen af vedtægtens artikel 78, eller omvendt«, selv om den er total.

- 11 Heraf følger, at konstateringen både af den vedvarende og fuldstændige invaliditet, der medfører, at tjenestemanden er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe, og af årsagen til denne invaliditet, ikke skal ske på grundlag af dækningsordningen, men efter de vilkår og den fremgangsmåde, der er foreskrevet i reglerne om pensionsordningen, i nærværende tilfælde vedtægtens bilag VIII («pensionsordning»). Det fremgår klart af artikel 13 i nævnte bilag, at det tilkommer invaliditetsudvalget at konstatere, at de pågældende forhold foreligger.

- 12 Imidlertid må der gives Rådet medhold i, at det påhviler tjenestemanden at anmode om at blive omfattet af vedtægtens artikel 78, stk. 2, og at administrationen, når en sådan anmodning ikke foreligger, ikke af egen drift er forpligtet til under procedure om pensionering på grund af invaliditet at undersøge og afgøre årsagen til invaliditeten.

- 13 Det findes derfor ikke kritisabelt, at Rådet oprindeligt på grundlag af afgørelsen af 28. november 1980 fastsatte sagsøgerens alderspension i medfør af vedtægtens artikel 78, stk. 3, når sagsøgeren ikke havde krævet at få fastslået, at hans invaliditet skyldtes en erhvervs sygdom, jf. samme artikels stk. 2.

- 14 Rådet var imidlertid ikke berettiget til at afvise klagen som gjort ved afgørelsen af 13. juli 1981 uden at undersøge dette spørgsmål, eftersom sagsøgeren netop ved denne klage havde krævet, at hans pension blev fastsat i medfør af artikel 78, stk. 2, idet han gjorde gældende, at de vanskeligheder, der havde medført anerkendelsen af hans invaliditet, var brudt frem i forbindelse med udøvelsen af tjenesten.

- 15 Under disse omstændigheder måtte det påhvile administrationen i forskriftsmæssige former at undersøge og afgøre, hvorvidt sagsøgerens invaliditet skyldtes en erhvervssygdom ifølge den påberåbte bestemmelse med henblik på efter omstændighederne at tillægge ham en pension af den krævede størrelse. En sådan fremgangsmåde var så meget mere påkrævet i nærværende sag, som det af Rådets egne indlæg fremgår, at invaliditetsudvalget indtil da ikke havde overvejet invaliditetens årsag.
- 16 Til støtte for påstandene har begge parter påberåbt sig de efterfølgende erklæringer fra invaliditetsudvalget af henholdsvis 21. december 1981 og 25. januar 1982. Det må herefter undersøges, om disse erklæringer kan gøre den anfægtede afgørelse fra Rådet gyldig, idet de med den klarhed, som retligt må kræves, godtgør, at sagsøgerens invaliditet rent faktisk ikke skyldes en erhvervssygdom, jf. vedtægtens artikel 78, stk. 2.
- 17 Dette spørgsmål må besvares benægtende. Erklæringen af 21. december 1981, der dog ikke bruger udtrykket »erhvervssygdom«, anerkender nemlig, at der foreligger et årsags- og virkningsforhold mellem arbejdet eller arbejdsvilkårene og forværringen i sagsøgerens helbredstilstand, og det samme gælder i øvrigt erklæringens første version af 25. januar 1982. Selv om det af den endelige version af denne sidste erklæring derimod fremgår, at et flertal på to læger fandt, at sagsøgerens invaliditet ikke skyldes en erhvervssygdom, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne version ikke er således begrundet, at der kan foretages en vurdering af de betragtninger, som resultatet hviler på, ligesom der heller ikke gives nogen forklaring på uoverensstemmelsen mellem dette resultat og det, der kommer til udtryk i den anden erklæring og i den første version af den tredje erklæring.
- 18 Den omstændighed, at én af lægerne i den anden version af den sidste erklæring i sin afvigende udtalelse henholder sig til listen over anerkendte erhvervssygdomme, der er uden relevans i nærværende sag, giver desuden anledning til tvivl om, hvorvidt invaliditetsudvalget i tilstrækkelig grad har været klar over sin opgave, hvilket gælder så meget mere, som Rådet selv i sine indlæg har gjort gældende, at udvalget alene blev forelagt en anmodning om en uformel afklaring, og at det ikke var kompetent til at udtale sig om, hvorvidt en erhvervssygdom forelå.

- 19 Heraf følger, at afgørelsen af 13. juli 1981 fra Rådets generalsekretær om afvisning af sagsøgerens klage lider en formangel og derfor må annulleres.
- 20 Herefter påhviler det Rådet, inden det træffer afgørelse på ny, at forelægge sagen for invaliditetsudvalget, der skal fastslå, hvorvidt sagsøgerens patologiske tilstand har en tilstrækkelig direkte sammenhæng med en speciel og typisk risiko, der følger af de opgaver, som sagsøgeren har udført.

Sagens omkostninger

Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da Rådet har tabt sagen, pålægges det at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. **Afgørelsen af 13. juli 1981 fra Rådets generalsekretær om afvisning af sagsøgerens klage annulleres.**
2. **Rådet afholder sagens omkostninger.**

Everling

Pescatore

Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. januar 1983.

P. Heim
Justitssekretær

U. Everling
Formand for tredje afdeling